

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL. M. v právní věci žalobce: **M.K.**, nar. ■■■, státní příslušnost Syrská arabská republika, t. č. bytem Pelechovská 899, Železný Brod, zastoupen JUDr. Petrem Rydvanem, advokátem se sídlem Kostelní 10/5, Liberec 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2016, č. j. OAM-66/ZA-ZA12-ZA15-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 2. 2016, č. j. OAM-66/ZA-ZA12-ZA15-2016, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 14. 3. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu z důvodu nepřípustnosti žádosti podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 604/2013“) Spolková republika Německo.

V žalobě žalobce namítal, že o udělení azylu ve Spolkové republice Německo nikdy nežádal a že zpráva ze Spolkové republiky Německo, o kterou se žalovaný opírá, není v napadeném rozhodnutí nijak označena. Žalobce také tvrdil, že neměl možnost se ke zjištěným skutečnostem vyjádřit a že mu napadené rozhodnutí bylo předáno dne 3. 3. 2016 již s vyznačenou doložkou právní moci, aniž by mu bylo sděleno, že toto rozhodnutí je konečné a nelze se proti němu odvolat. Ze všech výše uvedených důvodů má za to, že byl

postupem správního orgánu zkrácen na svých právech. Navrhuje proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na správnosti napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného nebyl žalobce v průběhu správního řízení nijak zkrácen na svých právech. Informace o podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany čerpal žalovaný ze systému EURODAC, v němž byl žalobce ztotožněn na základě sejmutých otisků prstů. Spolková republika Německo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany uznala. Obě informace jsou uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 4 a podklady se nacházejí ve správním spise. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou, že se žalobce neměl možnost vyjádřit k zjištěným skutečnostem. Žalovaný zdůraznil, že napadené rozhodnutí řeší pouze příslušnost členského státu Evropské unie k projednání azylové žádosti cizince. Povinnost seznamovat žalobce s podklady pro rozhodnutí, tak jak to ukládá § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), se dle žalovaného na daný postup nevztahuje, neboť Česká republika věcně žádost žalobce neřešila, když zjistila, že k věcnému posouzení žádosti není příslušná. K námitce, že rozhodnutí bylo žalobci předáno, aniž mu bylo sděleno, že se jedná o rozhodnutí konečné, proti kterému se nelze odvolat, žalovaný odkázal na stranu 44 správního spisu, kde se nachází protokol o předání napadeného rozhodnutí žalobci. Žalovaný zdůraznil, že napadené rozhodnutí bylo žalobci předáno za přítomnosti tlumočníka, s jeho obsahem byl žalobce seznámen v jazyce arabském a to včetně poučení. Bylo mu také sděleno, že doručením nabývá rozhodnutí právní moci. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce se dne 24. 1. 2016 dostavil na Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Liberec a projevil úmysl požádat o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 28. 1. 2016 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Sdělil, že z vlasti vycestoval dne 11. 1. 2016 do Turecka za pomoci převaděče. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden téhož dne. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že za cestu do Evropy zaplatil 10 000 USD, přijel do České republiky, protože zde má strýce, jeho dědeček byl občanem České republiky, jeho otec zde měl pobyt, i když již několik let žije opět v Sýrii. Žalobci byly sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 18. 1. 2016 ve Spolkové republice Německo.

S žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že se žalovaný předně zabýval tím, zda vůbec je ve smyslu nařízení č. 604/2013 dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce, kterou podal dne 18. 1. 2016 ve Spolkové republice Německo. Podle čl. 7 uvedeného nařízení přistoupil žalovaný k hodnocení kritérií obsažených čl. 8 až čl. 15 a uzavřel, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, jež by určilo příslušnost České republiky či konkrétního členského státu k posouzení žádosti žalobce. Aplikoval proto čl. 3 odst. 2, který stanoví, že pokud nemůže být na základě uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Na to žalovaný konstatoval, že na základě provedené lustrace v databázi EURODAC je zřejmé, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany jako v prvním členském státě Evropské unie na území Spolkové republiky Německo. Dne 5. 2. 2016 žalovaný obdržel informaci, že Spolková republika Německo svou příslušnost

k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu uznala. Žalovaný se dále zabýval skutečností, zda v případě Spolkové republiky Německo existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, a dospěl k závěru, že ve Spolkové republice Německo nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu nehrozí. Žalovaný tedy uzavřel, že Spolková republika Německo je příslušná k posouzení žalobce o udělení mezinárodní ochrany a v souladu s postupem dle čl. 18 nařízení č. 604/2013 je povinno žalobce přijmout zpět na své území a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Napadené rozhodnutí obsahuje také poučení o tom, že proti němu lze do 15 dnů ode dne jeho doručení podat žalobu ke krajskému soudu.

Krajský soud na základě podané žaloby dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Příslušnost jiného členského státu Evropské unie žalovaný stanovil na základě čl. 3 nařízení č. 604/2013. Toto nařízení je nejnovější součástí tzv. dublinského systému, který byl původně zakotven v tzv. Dublinské úmluvě (Úmluva o posouzení státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl podané v některém z členských států Evropského společenství) a později v nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Cílem celého systému je stanovit pravidla pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl (mezinárodní ochranu). Tento systém má bránit na straně jedné tomu, aby žadatelé nebyli postupně státy Evropské unie vyhošťováni s tím, že jim nikde nebude poskytnuta ochrana, a na straně druhé tomu, aby tito nepodávali žádost postupně ve více členských státech Evropské unie se záměrem vyhledat stát s nejpříznivějším přístupem a nezahlocovali tak systém několikanásobnými žádostmi podanými tímž žadatelem.

Žalobce v žalobě nejprve namítal, že zpráva ze Spolkové republiky Německo, o kterou se žalovaný opírá, nebyla v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak označena, aniž by však uvedl, jak ho tato skutečnost mohla zkrátit na jeho právech. Soud proto pouze odkazuje na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že žalovaný obdržel dne 5. 2. 2016 informaci, že Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Zpráva Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky je založena ve správním spise na č. 1. 25 – 27. Na č. 1. 22 správního spisu je pak založen výsledek hledání v databázi EURODAC, ze kterého jasně vyplývá, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo pod číslem DE1160118MED00261 dne 18. 1. 2016. Žalobcovo tvrzení, že ve Spolkové republice Německo o azyl nikdy nežádal tak lze označit za nepravdivé.

K námitce, že žalobci nebylo umožněno vyjádřit se ke zjištěným skutečnostem, je třeba zdůraznit, že řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu v České republice bylo napadeným rozhodnutím zastaveno. Žalovaný tedy žalobcovu žádost věcně neposuzoval, neboť zjistil, že k tomu není příslušný. Dle § 36 odst. 3 věty první správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Zdejší soud souhlasí s žalovaným, že povinnost seznamovat žalobce s podklady pro rozhodnutí se na daný případ nevztahovala. Smyslem procesního práva upraveného v § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby navrhl jejich doplnění. Takovým skutkovým zjištěním však není údaj o tom, že žalobce již o mezinárodní ochranu požádal ve Spolkové republice Německo (ztotožnění v systému EUODAC) – jde o informaci o právním statusu, s níž cizinec již vstupuje do řízení (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2013, č. j. 5 Ca 252/2009-42).

Ani poslední žalobní námitka není dle zdejšího soudu důvodná. Napadené rozhodnutí bylo žalobci předáno dne 3. 3. 2016 za přítomnosti tlumočníka (č. l. 44 správního spisu), s jeho obsahem včetně poučení byl žalobce seznámen v jazyce arabském. Svým podpisem potvrdil nejen převzetí napadeného rozhodnutí, ale i fakt, že jeho obsahu včetně poučení rozuměl. Bylo mu také sděleno, že doručením nabývá rozhodnutí právní moci. Z poučení vyplývá, že proti rozhodnutí může podat žalobu, což žalobce učinil a jeho práva tak byla plně zachována.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný s takovým postupem soudu vyslovili souhlas.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 5. května 2016

Mgr. Karolína Tylová, LL. M.,
samosoudkyně